

Történetek a világ minden tájáról

MESÉK TÉLRE

Írta: Dawn Casey

Illusztrálta: Zanna Goldhawk

MÓRA

*Szeretett apukámnak, aki mindig mesélt, ha arra kértük.
Az ő varázslatos, fejből mondott meséi gyújtották lángra képzeletemet,
és táplálták a népmesék iránti odaadó szeretetemet.*

D. C.

*Szüleimnek, akik számtalan tündérmesét olvastak nekem, és életre
szóló vágyat keltettek bennem az olvasás, a rajzolás és a mesélés iránt.*

Z. G.

Az első kiadás a Templar Publishing gondozásában jelent meg, 2020-ban.

A mű eredeti címe: Winter Tales

Text © 2020 Dawn Casey

Illustrations © 2020 Zanna Goldhawk

Design © 2020 by Templar Books

Fordította: Szlukovényi Katalin

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban: www.mora.hu

Hungarian translation © Szlukovényi Katalin, 2021

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2021

MÓRA KÖNYVKIADÓ

1950 óta családtag

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978-963-486-826-2

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Szerkesztette: Weltler Ildikó
Felelős szerkesztő: Ughy Szabina
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu
Nyomtatás: Kína

MESÉK TÉLRE

Írta: Dawn Casey

Illusztrálta: Zanna Goldhawk

Móra Könyvkiadó

A szerző jegyzete

Mindig is a mesélés évszaka volt a tél, amikor az esték hosszúak és sötétek, és hívogató a tűzhely melege. A nyár és az ősz mozgalmas időszaka után a tél lehetőséget ad arra, hogy megálljunk, megpihenjünk, befelé forduljunk, álmodozzunk, és szabadon engedjük a képzeletünket...

Minden évben, amikor itt a tél, az ismerős hagyományokat kedves, régi barátként üdvözljük. A Mesék télre lapjain népszerű és kevésbé ismert történeteket gyűjtöttem egybe: rengeteg régi kedvencet és friss felfedeznivalót. Minden egyes mese a maga módján a téli időszak örömeit és kincseit ünnepli, valamint azokat a tulajdonságainkat, amelyek a hosszú hideg hónapok során is melengetik a szívünket. Vannak a történetekben medvék és nyuszik, nagymamák és istennők, testvérek, fagyos vidékek, tűz és jég. Akadnak köztük kedves mesék a fiatal hallgatóság és izgalmas kalandok az idősebb olvasók számára – vagyis ezt a könyvet az egész család élvezni fogja.

A következő lapokon olvasható mesék réges-régiak. Nemzedékeken átnyúlóan vezetik vissza az olvasót abba a korba, amikor a világfelfogásunk még nem volt ennyire emberközpontú. Abban az időben a hősök és hősnők még értették az állatok nyelvét, a szél hangját és a bölcsességet, amelyet a fák szellemei súgtak. Emlékeztetnek minket arra, hogy a természet világa életközösség, és hogy mindennap történnek csodák. Ősi bölcsességet kínálnak, amely segít megtanulnunk, hogyan élünk helyesen, és hogyan teremtsünk gyönyörű jövőt.

Kívánom, hogy ezek a mesék hozzák el a varázslat, a csoda, a bölcsesség és az öröm fényét a tél sötétjébe.

Dawn Casey

Tartalom

<i>A Jegesmedvekirály</i>	6
<i>A tanuki aranya</i>	14
<i>A kesztyű</i>	18
<i>A hold köpenye</i>	22
<i>Diótörő</i>	26
<i>A mikulásvirág</i>	32
<i>A kis vörösbecy</i>	36
<i>A kis fekete macska</i>	40
<i>A hóleány</i>	44
<i>Az ezüstitobozok</i>	48
<i>Az Almafaember</i>	58
<i>Testvérek</i>	59
<i>Tenger Anya</i>	64
<i>A Hókirálynő</i>	68
<i>A nyuszi ajándéka</i>	76
<i>A gyerekek és a nap</i>	80
<i>A tizenkét hónap</i>	85
<i>Brigitta és a Cailleach</i>	90

A JEGESMEDVEKIRÁLY

Népmese Norvégiából

Ez a jegesmedvéről és a fagyos hegyvidékről szóló mese a Norvég Királyságból származik, abból a szaggatott partvonalú országból, ahol magas fennsíkok váltakoznak völgyek mélyén lapuló erdőkkel. Van itt gleccser és jégmező, a hegyek tetején pedig egész évben megmarad a hó. A szikla- és hómeredélyek között a legnagyobb a Trollveggen (Troll-fal), Európa legmagasabb függőleges sziklafala.

Volt egyszer egy lány, aki álmában látott egy koronát. Lángszínű fémből kovácsolták az erdő különféle fáinak hajtásai és levelei mintájára; a korona ágai arany tölgyet, ezüst nyírt és rézszínű bükköt formáztak. Amikor álmában fejére tette a koronát, úgy érezte, hogy a világ közepén áll, és ő az összes föld királynője.

Miután a lány felébredt, másra se vágyott, csak hogy ismét viselhesse azt a koronát. Apja, a király, ékszerészeivel mindenféle koronát készíttetett, de egyik sem lett olyan, mint az álomban látott fejék.

A hercegnő, akinek szokása lett egyedül sétálni az erdőben, egy nap messzebb bolyongott, mint bármikor azelőtt. Egy tisztásra ért, ahol a nap rézsút sugarai ezüst nyírfákat és zöld fenyőket világítottak meg, és a fényben csak úgy csillámlott a hó. Ott napoztatta bundáját egy medve is. Egy nagy, fehér medve!

• A JEGESMEDVEKIRÁLY •

A hercegnő nem ijedt meg. A medve mozgását nézte, hatalmas erejét és kecses eleganciáját. Mosolyogva figyelte, ahogy játszik: hempereg és hancúrozik, majd orrával a napsütötte hóba túr. Valami volt a mancsában. Mi lehetett az? Álmai koronája!

- Ó! - sóhajtott fel a hercegnő. - Kell nekem az a korona.

A medve így felelt:

- A korona nem eladó se pénzért, se aranyért.

- Kérlek - könyörgött a hercegnő. - Szükségem van rá.

- Neked adom a koronát - folytatta a medve - a társaságodért cserébe. Eljössz velem az erdőbe, és leszel a feleségem?

A hercegnő az apja földjének határain túlra pillantott, a messze nyúló, vad és ismeretlen erdő sötétjébe. Azután belenézett a medve meleg, barna szemébe, és ott gyöngédséget látott.

- Igen - válaszolta. - Veled megyek.

- Akkor három nap múlva visszatérek - ígérte a medve.

Az egyezségről hallva a király összehívatta legbátrabb vitézeit, így hát amikor a medve visszatért a hercegnőért, a király serege nyílzáporral fogadta. A medve azonban elhessegette a nyilakat, mint a legyeket.

A király látta, hogy semmire sem megy a katonákkal; muszáj lesz betartani a lánya ígéretét. Abban az időben az volt a szokás, hogy a család legidősebb lánya ment férjhez legelőször. Ezért a király a legidősebb lányát küldte el a medvéhez. A lány fintorogva ugyan, de fölült a medve hátára, aki elkezdett szaladni.

- Ültél-e már kényelmesebben? Láttál-e már messzebb? - kérdezte tőle a medve útközben.

- Igen - válaszolta a lány. - Anyám szobájában kényelmesebbek a székek. Apám szobájából messzebbre látok.

- Akkor nem te vagy az igazi - mordult fel a medve, és ledobta a hátáról a lányt.

Három nap múlva a medve ismét visszatért. A király ezúttal a középső lányát küldte hozzá. Ő is fölült a medve hátára.

- Ültél-e már kényelmesebben? Láttál-e már messzebb?

- Igen - válaszolta a középső lány. - Anyám szobájában kényelmesebbek a székek. Apám szobájából messzebbre látok.

- Akkor nem te vagy az igazi. - A medve őt is ledobta.

A medve harmadszor is visszatért. A legfiatalabb hercegnő dobogó szívvel tette

• A JEGESMEDVEKIRÁLY •

fejére a koronát, amely fényesen ragyogott, mint a láng. A lány a medve hátára ült, az pedig megindult vele az erdő mélyére.

- Ültél-e már kényelmesebben? - kérdezte.

A hercegnő a medvébe kapaszkodott. Egész testével érezte az erős izmok mozgását. Ujját a vastag bundába mélyesztette.

- Nem - válaszolta. - Soha még ilyen kényelmesen nem ültem.

- És láttál-e már messzebb?

A tündöklő korona alatt a lány haja lobogott a szélben. Kipirult az arca. Ragyogott a szeme. Láta az egész erdőt, amely elterült előtte.

- Nem. Soha nem láttam még ilyen messzire.

- Akkor te vagy az igazi - örült meg a medve.

Jeges folyókon szökelltek át, és a hercegnő vidáman nevetett, ahogy csillogva felcsapott körülötte a víz. Lejtőkön csúsztak le, és a hóban hempergöztek. Hegyekre másztak föl, és egymáshoz simulva nézték az alkonyatot. Mohos üregekben összebújva aludtak. Reggelente üdvözlésképp egymáshoz dörgölték az orrukat. Végül elértek a fehér medve otthonához.

A fekete faágak közül fehér palota emelkedett ki, tornyai messze ragyogtak a téli ég előterében. Odabent a termek csak úgy roskadoztak az ezüsttől és az aranytól, meg a rengeteg selyempárnától. A medve kiment, a hercegnő pedig megrakta a tüzet.

Esténként a medve visszatért. Ha ilyenkor érintette meg a hercegnő, akkor nem bundát vagy mancsot tapintott, hanem ujjbegyeket. Éjszaka ugyanis a medvéből ember lett, bár a hercegnő sose láthatta a férfi arcát.

Egy éven belül a hercegnőnek és a medvének gyereke született. De alig jött a világra, a medve elragadta, és a hercegnő soha többé nem látta a kisbabát. Ez három alkalommal történt így. A hercegnő magyarázatért könyörgött a férjének, de ő csak a fejét rázta.

- Nem mondhatom el. Nagyon sajnálom.

A hercegnőnek majdnem megszakadt a szíve.

- Egész álló nap egyedül vagyok. Hiányzik a családom - panaszkodott.

- Rendben - hagyta rá a medve. - Akkor meglátogatjuk a szüleidet.

Amikor a hercegnő édesanyja meghallotta a lánya történetét, sírva fakadt.

- Az a medve, aki éjjelente mássá változik, nem igazi medve. Itt valami varázslat van. Lehet, hogy troll. Fogd ezt a gyertyát, és gyűjtsd meg, amikor a férjed alszik. Így megláthatod az igazi arcát.

• A JEGESMEDVEKIRÁLY •

Aznap éjszaka a hercegnő meggyújtotta a gyertyát. Nem egy troll feküdt mellette, hanem egy herceg. Lehajolt, hogy megcsókolja a homlokát, de a gyertyáról három csepp forró viasz csöppent a férfi bőrére, és fölébresztette őt.

- Mit tettél? - jajdult föl a herceg. - Ha szerettél volna olyannak, amilyen vagyok, idővel megtört volna a trollbanya átka. Most azonban még erősebb lett a varázslat, ezért feleségül kell vennem őt.

Ezzel magára húzta a medvebőrt, és elszaladt. A hercegnő utánacapott, hogy a hátára kapaszkodjon, de a medve olyan gyorsan rohant, hogy a felesége épp csak a bundája szélébe bírt belecsimpaszkodni. Vágtatott a medve az erdőn át, az asszony pedig végig kapaszkodott belé, bár a tövisek megtépték a ruháját és fölsebezték a bőrét. Az egyik kanyart azonban olyan gyorsan vette a medve, hogy kicsúszott a felesége markából. A hercegnő a földre pottyant, a medvének pedig nyoma veszett.

A hercegnő addig vándorolt az erdőben, amíg egy kunyhóhoz nem ért. Bekopogott az ajtaján. Odabent egy öregasszonyt és egy kislányt talált.

- Nem láttatok egy fehér medvét? - kérdezte a hercegnő.

- Dehogynem - felelte az asszony. - Erre rohant tegnap, de olyan gyorsan futott, hogy nem éred utol. Gyere be, és pihenj le nálunk!

A hercegnő megpihentette fáradt lábát a tűz mellett, és rámosolygott a gyerekre, aki közelebb jött hozzá. Karjában egy macskát tartott, és szégyenlősen pislogott a vendégre.

- Szervusz, kiscica - üdvözölte őket a hercegnő, aztán beszélgetni kezdett a gyerekekkel. Állatokról meséltek egymásnak, amelyekkel az erdőben találkoztak, és madarokról, amelyeket hallottak a sövényeken dalolni.

A kislány egy ezüstollót vett elő. Azzal játszott: a levegőt szabdalta. Csakhogy minden nyisszantásra anyagok bukkantak elő az olló pengéi közül: zöld selyem, vörös bársony és fehér gyapjú. A lányka megszemlélte a hercegnő elnyűtt ruháját, aztán megkérdezte az öregasszonyt:

- Adhatok neki ajándékot?

Így hát a hercegnőé lett az ezüstolló, majd elbocsátották a kunyhóból.

Tovább vándorolt az erdőben, míg egy második kunyhóhoz nem ért. Odabent egy öregasszonyt és egy kislányt talált.

- Nem láttatok egy fehér medvét? - kérdezte a hercegnő.

- Dehogynem - felelte az asszony. - Erre rohant tegnap, de olyan gyorsan futott, hogy nem éred utol. Gyere be, és pihenj le nálunk!

• A JEGESMEDVEKIRÁLY •

A kislány szökdécselve szaladt oda a vendéghez.

- Nézd, mit tudok! - kurjantotta, és cigánykereket hányt. A hercegnő örömmel megtapsolta.

A kislány egy aranykupát vett elő. Azzal játszott: forgatta, billegette a levegőben. Csakhogy a kupa minden billentésre itallal telt meg: forró, meleg ribizlilével. A lányka a hercegnőre nézett, aztán megkérdezte az öregasszonyt:

- Adhatok neki ajándékot?

Így hát a hercegnőé lett az aranykupa, majd elbocsátották a kunyhóból.

Tovább vándorolt az erdőben, míg egy harmadik kunyhóhoz nem ért. Odabent egy öregasszonyt és egy kislányt talált.

- Nem láttatok egy fehér medvét? - kérdezte a hercegnő.

- Dehogynem - felelte az asszony. - Erre rohant tegnap, de olyan gyorsan futott, hogy nem éred utol. Gyere be, és pihenj le nálunk!

A kislány elbűszkélkedett a vendégnek a kincsekkel, amelyeket az erdőben talált: egy fehér tollal, egy sárga levéllel és egy makk kupacsával. A hercegnő mindegyiket figyelmesen megnézte, és megköszönte a gyerekeknek, hogy megmutatta őket.

Akkor a kislány egy hófehér abroszt vett elő. Azzal játszott: fel-feldobta a levegőbe. Csakhogy valahányszor földet ért a terítő, tele lett finom ételekkel. A lányka megkérdezte az öregasszonyt:

- Olyan éhesnek látszik, adhatok neki ajándékot?

Így hát a hercegnőé lett az abrosz is; belecsumagolta az ollót és a kupát, majd elbocsátották a kunyhóból.

Addig-addig vándorolt, míg az erdő szélére nem ért, ahol meredek, jégbe fagyott sziklafal állta az útját. Ujjával megérintette, de mindjárt el is kapta a kezét, úgy égette a jég hidege a bőrét. A szikla olyan síkos volt, mint a csiszolt üveg. A hercegnő sehogy se látott el a tetejéig, hiába tekergette a nyakát.

- Lehetetlen itt átjutnom! - sóhajtott.

A hegy tövében egy negyedik kunyhó állt. A hercegnő bekopogott. Rongyokba öltözött asszony nyitott ajtót; a kötényébe éhes gyerekek kapaszkodtak.

- Gyere! - tessékelt be az asszony. - Bár megkínálni

• A JEGESMEDVEKIRÁLY •

nem tudlak mással, csak kövekkel. Ebben a fazékban főnek. A gyerekeknek azt mondom, hogy almát párolok, és ettől egy darabig csöndben maradnak.

Elég volt az olló néhány nyisszantása, a kupa néhány billentése és az abrosz néhány röpte, s a család máris felöltözhetett és jóllakhatott.

- Köszönet a kedvességédért - hálálkodott az asszony. - Cserébe én is segítek neked. A férjem kovácmester. Vaskarmot készít neked, azzal megmászhatod a jéghegyet.

Másnap a hercegnő a hegy lábánál állt. Kezére-lábára fölvette a vaskarmot. Miközben egyesével erősítette ujjaira a vasgyűrűket, érezte-e vajon torkában a mély hangú morgást? Rájött-e arra, micsoda ádáz erőt és védelmet ad medvének lenni?

Lépésről lépésre, egyik mancsát a másik után helyezve kapaszkodott föl a megmászhatatlan hegyoldalon.

A hegy legtetején egy kastély volt. A trollbanya az ablakban állt. Teste sziklatömbre emlékeztetett, komor tekintete pedig gránitra.

A hercegnő leült az ablak alatt, és ezüstollójával kezdett játszadozni. Pazar anyagok bukkantak elő az olló pengéi közül: bíbor selyem és aranszín bársony.

- Add nekem! - kiáltott ki a hercegnőnek a trollbanya. - Három nap múlva lesz az esküvőm. Micsoda menyasszonyi ruha készülhet ezzel az ollóval!

- Az olló nem eladó - válaszolta a hercegnő -, se pénzért, se aranyért. De neked adom, ha cserébe egy éjszakát a herceggel tölthetek.

A troll beleegyezett, de a hercegnek altatót adott, úgyhogy hiába keltegette a felesége, nem ébredt föl.

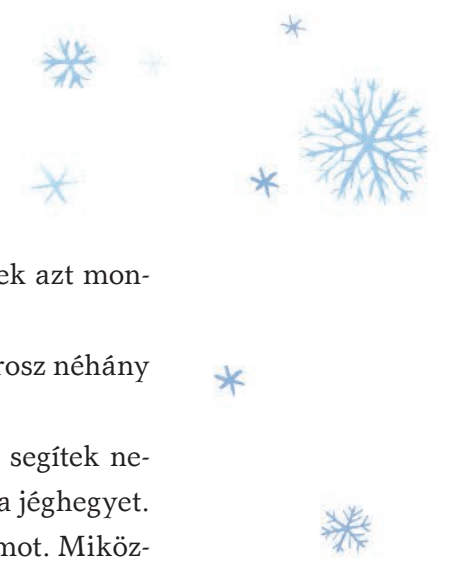
Másnap a hercegnő elővette a kupát, amelyből világos sör és finom bor csordult.

- Add nekem! - kiáltott ki a hercegnőnek a trollbanya.

- A kupa nem eladó - válaszolta a hercegnő -, se pénzért, se aranyért. De neked adom, ha cserébe még egy éjszakát a herceggel tölthetek.

A troll beleegyezett, de a hercegnek megint altatót adott, úgyhogy akármilyen hangosan keltegette a felesége, nem ébredt föl.

A szomszédban azonban egy asztalos, aki épp az asztalt ácsolta a lakodalomhoz, meghalotta a kiabálást, és a hercegnek is elmesélte.

• A JEGESMEDVEKIRÁLY •

Harmadnap reggel a hercegnő elővette a hófehér abroszt, amellyel esküvőhöz méltó lakomát varázsolt elő.

- Add nekem! - kiáltott ki a hercegnőnek ismét a trollbanya.

- Az abrosz nem eladó, se pénzért, se aranyért. De neked adom, ha cserébe egy utolsó éjszakát a herceggel tölthetek - válaszolta a hercegnő.

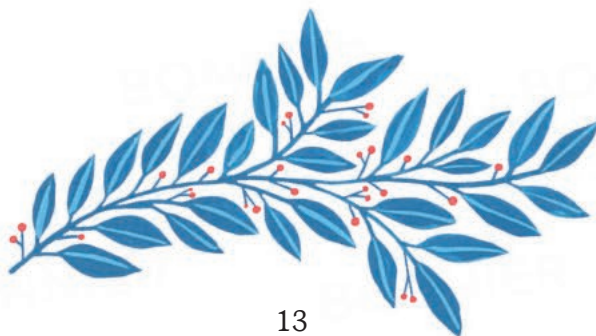
Harmadik éjszaka a herceg úgy tett, mintha meginná a trollbanyától kapott italt, de a keserű folyadékot a szájában tartotta, amíg a banya ki nem ment, majd kiköpte.

Amikor besötétedett, a trollbanya hallgatózott, hátha zajt hall a herceg szobájából. Hogy ellenőrizze, alszik-e, a banya előkapott egy hosszú tűt, és a férfi karjába döfte. De a herceg meg se rezzett. A trollbanya erre kiment, és bevágta maga mögött az ajtót. A hercegnő, aki odáig az árnyékban lapult, kinyitotta az ajtót, és a szerelmesek végre ismét egymásra találtak. Együtt kitervelték, mitévők legyenek.

Az éj sötétjének leple alatt a herceg fölébresztette az asztalost. Együtt lelopakodtak a kastély előtti hídhoz. Egyesével kiszedték belőle az összes csavart, és összetörtek minden pallót. Másnap reggel, az esküvő napján a trollbanya végigdübörgött a hídon, mögötte a nyoszolyólányokkal. Reccs! A híd leszakadt alatta, s a trollbanya sikoltva zuhant a mélybe. Úgy süllyedt el a mocsár mély vizében, mint egy kő, és soha többé színét se látták.

A herceg és a hercegnő együtt tértek haza. Útközben megálltak mindhárom kunyhónál, amelyben a hercegnő útja során megpihent, és összeszedték a három kislányt is - saját gyerekeiket. Végre megértette a hercegnő: születésük után a herceg azért menekítette a gyerekeket az erdőbe, hogy biztonságban legyenek a trollbanyától. Akkor még fogalma sem volt arról, hogy a gyerekek segítenek majd édesanyjuknak megtörni az átkot.

Hosszú idő után végre megülhették az esküvőjüket. Nagy lakomát rendeztek, volt tánc, zene és mindenféle vidámság. A három lányuk énekelt lelelkesebben. Mindkettejüknek hosszú és boldog élet adatott meg, amelyet együtt tölthettek: a Jegesmedvekirály és a Tűzfénykirálynő.

A TANUKI ARANYA

Népmese Japánból

A nyestkutya (japán nevén tanuki) egy Japán erdeiben vadon élő kutyaféle. Akárcsak rokona, a róka, a tanuki is kis testű, élénk, hegyes orrú, rövid lábú állat, selymes bundájának csíkjai viszont a borzra vagy a mosómedvére emlékeztetnek. A japán legendákban a tanuki varázserejű lényként szerepel; az egyik híres történet például az alakváltó tanukiról szól, aki teáskannává tudott változni, akrobatamutatványokat hajtott végre, és szerencsét hozott. Az alábbi történet azt mutatja meg, milyen hálások lehetünk barátaink társaságáért tél idején, amikor a kinti hideg miatt a négy fal közé szorulunk.

Élt réges-rég egy öreg szerzetes, aki egyedül lakott. Imával és meditációval töltötte napjait. Sosem kellett bajlódnia e világi szükségleteivel, mert a környékbeli hoztak neki ételt és ruhát, a tél közeledtével pedig befoltozták háza tetejét, ha luk volt rajta.

Egy téli estén a szerzetes elmélyülten imádkozott. Buddha szobra előtt térdelt. Megkondította a harangot, aztán a visszhangot hallgatta, míg el nem csitult.

– Nyeúú! – Hát ez meg mi volt? A szerzetes szánalmas nyüszítést hallott odakintről. Kinyitotta az ajtót, és meglátott egy tanukit, ami a hidegben didergett.

– Kedves, szent ember – kérlelte a teremtmény –, beengednél, hogy megmelegedhessek nálad a tűz mellett? Iszonyú hideg van.

• A TANUKI ARANYA •

A szerzetes szeme elkerekedett a meglepetéstől. Úgy tudta, hogy a tanuki téli álmot alszik.

– Miért nem vagy a vackodon? – kérdezte.

– Régebben mit se törődtem a faggal, a jéggel meg a hóval. De megöregedtem, csontomig hatol a hideg. Kérlek, engedj be!

– Persze, gyere csak! – invitálta be együttérzőn vendégét a jószívű szerzetes.

A tűz közelében a tanuki lassan felengedett. Kimerültségében lehuny szemmel hevert, bundájából lassan párologott el a nedvesség. A szerzetes folytatta az imát.

A tanuki egész éjjel a padlóba süllyesztett tűzhely mellett aludt, reggel pedig elment a dolgára. Másnap este azonban visszatért; aztán harmadnap este és azután is. Lehullott gallyakat és avart hozott a tűzre, a szerzetes pedig megszokta a jelenlétét, örült, amikor nézte, ahogy a tűzhely mellett alszik, és pocakján a fehér csík lassan emelkedik és süllyed hortyogása halk ritmusára.

A szerzetes észrevette, hogy valahányszor a békésen, mélyen alvó tanukit figyeli, őt magát is teljes testében elönti a béke. Lelassult a légzése, gyöngédebbé vált a tekintete. Megsimogatta az állat selymes bundáját. Olykor a szerzetes zöld teát kortyolgatott, a tanuki pedig mellékucorodott. Finom meleg volt, örült neki a szerzetes.

Amikor a tél véget ért, és a fehér hó helyét átvették a rózsaszín virágok, a tanuki nem jött többet. De amikor ismét beköszöntött a tél, mindig visszatért, az öreg szerzetes pedig boldogan üdvözölte régi jó barátját.

Így teltek-múltak az évek. Egy nap aztán megszólalt a tanuki.

– Olyan kedves voltál hozzám. Nélküled már rég elpusztultam volna a hidegben. Bárcsak viszonzhatnám a kedvességedet!

Az öreg szerzetes felnevetett.

– Kedves tanuki, igazán jószívű vagy, de semmi-re sincs szükségem. Szerzetes vagyok, lemondtam az e világi örömeiről. A szomszédaim ellátnak mindazzal az étellel és ruhával, amire szükségem van. Köszönöm, tanuki, de nincs szükségem semmire tőled.

• A TANUKI ARANYA •

A tanuki azonban újra meg újra föltette a kérdést az öreg szerzetesnek, és ő végül beadta a derekát.

- Mivel ennyire ragaszkodsz ahhoz, hogy megajándékozz, elárulok neked egy titkot. Ha lenne három aranyérmém, elvihetném a szentélybe, és fizethetnék, hogy a halálom után imádkozzanak értem. Így eljuthatnék a Nyugati Paradicsomba.

Aznap este a tanuki nem jött vissza. Másnap sem. Harmadnap sem. A szerzetes az ajtóban állva az éjszakába fúrta a tekintetét.

- Ó, micsoda bolond voltam, hogy aranyat kértem! - gondolta. - Mi van, ha a tanuki megpróbált aranyat lopni a kedvemért, és megölték? Talán már most is holtan fekszik a hóban. - A szerzetes ettől fogva minden éjjel imádkozott a kis állatért.

Évek teltek el, de a tanukiról nem jött hír. Egy téli estén azonban, miközben a szerzetes elmélyülten imádkozott, kintről zaj hallatszott.

- Nyeúú! - A holdfényben ott állt a régi vendég.

- Tanuki! Gyere be, gyere gyorsan! De örülök, hogy látlak! Hol maradtál ilyen soká?

A tanuki a mancsát nyújtotta, benne három aranyérmével, épp, ahogy a szerzetes kérte.

- Tudtam, hogy lopott aranyak nem örülnél. Ezért aztán Szado szigetére utaztam, ahol az emberek fémet bányásznak. Összegyűjtöttem a köveket, amelyeket hátrahagytak, és ezt készítettem neked.

- Ó, tanuki - futotta el a szerzetes szemét a könny. - Köszönöm. - Tisztelete jeléül az érméket a homlokához emelte. - Igazán nagyon hálás vagyok. De most már látom, kedves tanuki, hogy a legnagyobb kincsem a világon te vagy.

Attól a naptól fogva a tanuki mindig visszatért az öreg szerzetes házába, valahányszor eljött a tél. A két régi jó barát békésen üldögélt a világos szobában, elégedetten hallgatták a tűz duruzsolását a jó melegben, és élvezték egymás társaságát.

